

mavost uvádíme přehled některých z nich. Dr. Bouček přidrží se zejména anglického vzoru, vyslovuje se pro poroty, ale žádá jejich reformu v tom směru, aby byl vydán přísný zákaz sugestivních zpráv novinářských, aby bylo odstraněno právo odmítnouti porotce, aby předseda směl po poradě se senátem poukázati porotce, aby k některé otázce odpověděli záporně, aby otázky dosud jednotné byly děleny, aby porotcové směli obžalovaného doporučiti milosti presidentově. Dr. Emerich Polák spatřuje nedostatky porot ne tak v ustanoveních právních jako v nedbalém výběru porotců. Soudí, že i s našimi porotami bylo by možno dosáhnouti lepších výsledků, kdyby za porotce byly voleny jen osoby opravdu počestné, poctivé, rozumné a charakterní. Ani dr. Jaroslav Stránský nevidí příčinu nezdaru porotního soudnictví v právních zařízeních, ale v osobách, které je uskutečňují. Soudí, že k způsobilosti pro úřad porotce patří také způsobilost mravní, poněvadž k pravdivému výroku o vině nestačí poznání pravdy, jest třeba též vůle k pravdě. »Máme-li špatné porotce, nemáme o nic lepší poslance a voliče. Porota není jediná demokratická instituce, do které musíme teprve dorůstat. To není důvod ke zrušení parlamentarismu ani porot. Naše porota není útvar přežilý, nýbrž nehotový. Je příliš mladá, ne příliš stará. Její vývoj lze podporovat vhodnými reformami.«

Francouzským zákonem o společnostech s ručením omezeným (loi tendant à instituer des sociétés à responsabilité limitée) ze 7. března 1925 byl učiněn další závažný krok k unifikaci obchodního práva na půdě republiky francouzské (srv. letošní »Právník« str. 200). Nový zákon byl vyvolán hospodářskou potřebou, která byla pocítována zejména na území již dříve francouzském, kde nebylo společností s r. o. Tato potřeba stala se ještě naléhavější připojením Alsasko-Lotrinska, kde platilo zákonodárství německé. Francouzský zákon liší se v mnohém od jiných zákonů toho druhu. Smlouvu společenskou možno uzavřítí soukromým zápisem. Před zřízením společnosti musí býti splaceny veškeré vklady. Zřízení podílu musí býti schváleno většinou společníků, kteří disponují alespoň třemi čtvrtinami základního kapitálu.

Právní obzor (duben—červen 1925) přináší začátek obšírné práce dr. Jaroslava Horáka, jenž k podnětu dra Cibulky v Právníku 1924 str. 490 (»Zbytnost držby«) uvažuje o »Problému držby v moderním zákonodárství se zřetelem na právo československé«. Škoda,

že autor hledaje odpověď na otázku, je-li držba subjektivním právem aneb jen právníckou skutečností, nepodrobil hlubšímu rozboru pojem subjektivního práva a nezaujal stanoviska ke sporům vedeným v poslední době o základní pojmy všeobecné pravovědy. Pak by byl asi ve sporech o právní povahu držby jasněji odlišil úvahy plynoucí z určité konstrukce subjektivního práva od úvah právně-politických a byl by též dospěl ke konkrétnější formulaci základní otázky, než se stalo na str. 114 (Lze pojem držby jako subjektivního práva v právním systému postrádati?). Tolik zatím k dosud otištěné části jinak pozoruhodné práce. Z dalšího obsahu upozorňujeme na článek prof. Miloty o »Podplácení podle práva, platného na Slovensku a Podkarpatské Rusi«, kde autor rozebírá poměr zákona z 3. července 1924 č. 178 sb. z. a n. k hlavě XLII. uh. tr. z., a dospívá k závěru, že by bylo lépe nově upravit celou materii jednotně pro právní oblast zemí historických i pro Slovensko. O činnosti prof. Kadlece k 60. narozeninám uvažuje dr. Rauscher (Slovenský právní historik). Slovenským právem se zabývají články dr. B. Róny (Je-li opakovanie núteného vyrovnania prípustné?), Vl. Grovského (Ďalšia sťažnosť proti druhostupňovým rozhodnutiam o sporu prekážajúcich okolnostiach dl'a zák. č. 164 z r. 1924) a dra A. Šajmoviče (Právne postavenie nemanželského dieťaťa). Ve Věstníku ministerstva unifikačního přimlouvá se A. Hons (Vypovídací právo obce) za přenesení vypovídacího práva obce na stát nebo na širší samosprávné svazky a doporučuje, aby toto právo bylo sloučeno s vyhoštěním. Další obsah: JUDr. J. Pražák: Výsledek sjednocovacích prací v oboru předpisů o ukládání soudních deposit poručenských (sirotčích) úřadů. E. Holík: O vztahu poplatnosti právních úkonů z jednání ke zřízení listiny podle poplatkového práva platného v republice čs. vůbec a při státních dodávkách zvláště, hledíc k zákonu ze dne 3. dubna 1925 č. 54 Sb. z. a n.

Ve státě Peru byl vydán nový trestní zákon, jenž se přidržel celkem vzoru střeoevropských osnov, ač přijal též z italské osnovy (1921) některé podněty (výměra pokuty, fond trestních pokut pro odškodnění poškozených). Trest smrti je nahražen uvězněním na neurčitou dobu, nejméně na 25 let. T. zv. neurčité odsouzení v mezích nejvyšší sazby bylo přijato pro zločince ze zvyku. Trestní dospělost počíná třináctým rokem, výchovného opatření lze však užiti též pro děti mladší.
